

OVER JEUGD GESPROKEN.....

In zijn Kersttoespraak was onze koning Willem-Alexander heel positief over de jeugd in ons land: de jeugd heeft een goede instelling, is bereid zich in te zetten, taken op zich te nemen ten dienste van ons land. Heel positief dus. Opvallend anders was de toon in een column van Nelleke Noordervliet in de NRC van zaterdag 24 december j.l.: 'Ik vrees dat de algemene weerbaarheid en veerkracht juist bij de jongere generatie is afgenomen. Het leven zelf zal het ze uiteindelijk wel leren, maar nu ziet het er naar uit, dat ze weinig tegenwind kunnen verdragen. Ze zijn eraan gewend geraakt in alle geholpen, gesteund en gecoacht te worden. Ze hechten extreem veel waarde aan oppervlakkig succes. Het gevoel recht te hebben op val alles is sterk ontwikkeld. Het ontbreken ervan wordt gevoeld als een belediging, een aanslag zelfs.' Noordervliet wijst erop dat het leven niet gemakkelijk is door de opgave waarvoor men gesteld wordt. Ze noemt voorbeelden: het voor zichzelf moeten zorgen; in situaties geraken waarin men geconfronteerd wordt met eigen tekortkomingen; het ontwikkelen van een eigen kompas; het toetsen van de eigen morele beginselen; het ontwikkelen van eigen sociale voelhorens. 'Doe je ogen open en laat de hele rottige, fascinerende wereld binnen. Huil, vloek, val en sta op', aldus de columnist. Zou het niet zó kunnen zijn, dat de jongeren die de koning op het oog heeft juist degenen zijn die de moed hebben door te maken wat Noordervliet bedoelt?? Vervullen ouders, opvoeders, jeugdleiders, coaches, begeleiders, daarbij geen cruciale rol?? Ik herinner me een Limburgs gezegde: 'doe kies de kinger wie se ze treks': kinderen krijg je, ontwikkelen zich, aan de hand van je opvoeding'. Daarbij (b)lijkt van belang dat we niet zozeer óver kinderen en jeugd spreken, maar vooral mét hen. [AR](#)